

**Vier Vrienden en het
amulet van madame
Du Cour**

Ronald van Ham

Kasteel Schaloen en omgeving

Schrijver: Ronald van Ham

Gereviewd door: Beppie Ottenheim

Coverontwerp en foto's: Micha van Ham

Uitgegeven door: mijnbestseller.nl

Website: viervriendenboeken.nl

ISBN: 9789463672030

© 2018 Ronald van Ham

Hoofdstuk 1: Kabaal in de Kazematten

‘Wie wil er nog wat chips?’ vroeg de veertienjarige Claire Bisscheroux aan haar vrienden, die in het Waldeckpark in Maastricht om haar heen zaten. Nou ja, zaten. Haar jongere, irritante pleegbroertje Dirkie, die dolgraag flauwe geintjes uithaalt, lag languit op een groot, drie meter lang, gietijzeren kanon uit 1810. Haar beste vriendin Katarina van Kleef, zat helemaal boven in het kanon en trok een niet al te vrolijk gezicht. De sterke Luuk Koekelkoren, lag op zijn buik onder het kanon met zijn hoofd vlak naast de bakstenen sokkel waar het kanon op stond. Het was donderdagavond en het Waldeckpark lag er in de avonduren in het halfdonker spookachtig bij.

Dit kleine stadspark ligt aan de rand van het centrum in Maastricht. Het park is in 1920 aangelegd op en rond het bastion (een uitspringend verdedigingswerk van aarde of steen dat deel uit maakt van een vesting of fort) Waldeck. Het is een onderdeel van de vestingwerken van Maastricht.

Het was voorjaar en de vier vrienden hielden hun traditionele chill-avond. De donderdagavond betekende dan dat een van de vier een spannende plek mag uitzoeken, waar ze die avond naartoe gaan om te chillen. Dit onder het genot van cola, chips en het nodige te snoepen. Deze keer was Claire aan de beurt en ze had het Waldeckpark uitgekozen. De anderen waren daar niet zo enthousiast over. Die gingen liever naar een spannendere plek, in plaats van dit suffe stadspark. Alle drie schudden ze hun hoofd en Dirkie vroeg: ‘Kunnen we niet naar een andere plek gaan? Hier val ik bijna in slaap. Ik heb zin om iets spannends te beleven. Dat zie ik hier niet zo snel gebeuren.’

‘Je haalt mij de woorden uit de mond, Dirk,’ reageerde Luuk instemmend en nadat hij dit gezegd had, keek hij schuin naar boven Katarina aan. Die begreep dat ze ook een duit in het zakje moest doen en voegde toe: ‘Ja, Claire. Ik verveel mij ook. Laten

we ergens anders heen gaan!’ Claire tuitte haar lippen en dacht hier een moment over na. Ze begreep dat haar vrienden wel een beetje gelijk hadden, maar ze wilde hier niet te snel aan toegeven. Aan Katarina en Luuk wel, maar aan haar jongere, irritante pleegbroertje niet. Nu kon ze hem voor even dwars zitten en dat voelde goed, vond ze.

‘Nog eventjes, jongens. Neem nog wat chips en dan gaan we zo dadelijk verderop kijken. Hebben jullie trouwens al gezien wat ik van mijn oma heb gekregen?’ Er kwam geen reactie en de knappe Claire, die altijd met haar uiterlijk bezig is, haalde iets wat om haar hals hing tevoorschijn.

‘Kijk, Kat! Dit sieraad kreeg ik vorige week van haar.’ Katarina bekeek het zilveren sieraad uitvoerig en zei: ‘Dat ziet er oud uit. Volgens mij is het een amulet. Een dergelijk amulet beschermde mensen vroeger tegen onheil en ongewenste energie. En dat in het midden lijkt mij een afbeelding van een levensboom. Mooi hoor, wees daar maar zuinig op.’

Claire glom van trots en ging met de zak chips rond waar de anderen een volle hand uithaalden. Kauwend vroeg Luuk: ‘Wat is dat daar bovenop, Kat? Hij wees naar een kleine heuvel waar een klein stenen bouwwerk op stond.

Katarina keek in de richting waar Luuk naartoe wees en antwoordde als een schooljuf: ‘Dat is een grafmonument waar een luitenant-generaal met de naam: Andries Jan Jacob baron de Tombe, in ligt.’

‘Tel!’ huiverde Claire, ‘Ligt daar echt een dode vent in opgeborgen?’

‘Yes! Gestorven in 1845.’

‘Nou, daar zal dan niet meer veel van over zijn,’ reageerde Luuk droog. Hij stond op, rekte zich een moment uit en vroeg aan Dirkie: ‘Ga je mee daar een kijkje nemen?’

Dit liet Dirkie zich geen twee keer zeggen en behendig liet hij zich van het kanon afglijden. Katarina, die erg avontuurlijk van aard is, klom er ook vanaf en was blij dat ze iets gingen ondernemen. Samen met de jongens liep ze de kleine heuvel op.

‘Wat gaan jullie doen, jongens?’ vroeg Claire een beetje onnozel. Dirkie, die altijd in is voor een flauw grapje en het heerlijk vindt om Claire te stangen, antwoordde: ‘Kijken of we dat graf open kunnen maken, sufmuts.’

‘Niet doen. Dat is eng!’ bibberde Claire geschrokken. Ze liep snel naar de anderen die zich op dat moment van pret op hun knieën sloegen. Het was ook zo gemakkelijk om Claire op de kast te krijgen.

‘We gaan alleen maar kijken, Claire,’ lachte Katarina, ‘het deksel van die graftombe is veel te zwaar voor ons. Dat gaat ons nooit lukken.’

‘Katarina heeft gelijk, Claire. We laten die graftombe dicht, want anders heb je kans dat de geest van die dode vent vrijkomt en hier gaat ronddolen.’ Claire keek Dirkie een moment twijfelend aan, maar ze ging er verstandiger wijs niet op in. Ze negeerde haar jongere pleegbroertje en even later stonden ze alle vier rondom de graftombe van Andries Jan Jacob des Tombe. Echt spectaculair was dat niet. Een stenen graftombe met een stalen hekwerk eromheen. De tralies waren zwartgeverfd met bovenop een scherpe punt. Ze liepen er een paar keer omheen en toen het Dirkie begon te vervelen, besloot hij om over het hekwerk te klimmen.

‘Wat doe je, aap?’ siste Claire, ‘Kom terug!’ Daar mag je helemaal niet komen. Dat hekwerk staat er niet voor niets omheen!’

‘Effe proberen of ik die tombe toch voor jou opengemaakt krijg, lief zussie.’

‘En net zei je nog dat we die graftombe dicht zouden laten, omdat anders de geest van die dode vent hier gaat ronddolen!’ Dirkie trok een griezelig gezicht en probeerde het deksel weg te schuiven. Dit lukte hem uiteraard niet en hij gebaarde Luuk om hem te komen helpen. Luuk maakte aanstalten om zich bij Dirkie te voegen toen Katarina plotseling fluisterde: ‘Kijk! Daar lopen Debbie en Giselle. Wat zouden die hier aan het doen zijn?’ De anderen keken op en zagen de irritante, eeneïge tweeling die bij ze in de klas zat ook. Schichtig om zich heen kijkend, liepen

Debbie en Giselle door het park richting de Tongerseweg. Daar staken ze over en liepen vervolgens de Elisabeth Strouvenlaan in, waar ze linksaf sloegen en uit het zicht verdwenen.

‘Zullen we ze volgen?’ stelde Luuk voor, ‘Ik wil weten wat die twee hier uitspoken. Hopelijk gebeurt er vanavond toch nog iets spannends.’ Katarina stemde met een tevreden blik in haar ogen in, want nu konden ze die irritante tweeling eens volgen. Meestal was het andersom en volgden Debbie en Giselle uit nieuwsgierigheid de vrienden. Claire knikte en was opgelucht dat ze bij die enge graftombe weggingen. Dirkie klom behendig over het hekwerk terug en even later slopen ze naar de Tongerseweg waar de tweeling al was overgestoken. Die had er geen erg in dat ze gevolgd werd en bij het Minister Goeman Borgesiusplantsoen verdwenen Debbie en Giselle op onverklaarbare wijze. Het leek alsof ze in het niets opgelost waren.

‘Hè?’ riep Katarina verbaasd, ‘Waar zijn die twee nou gebleven? We zagen ze toch hier deze straat ingaan!’ De vrienden stonden aan het begin van de Elisabeth Strouvenlaan en alle vier hadden ze de tweeling links het Minister Goeman Borgesiusplantsoen in zien lopen. Omdat dit pleintje een vierkant was, zouden ze de tweeling aan de andere kant er weer uit moeten zien komen. Dat was niet het geval.

‘Zouden ze ergens naar binnen zijn gegaan?’ vroeg Claire ongeïnteresseerd. Haar boeide die irritante tweeling niet zo veel. Ze pakte haar make-up doosje en bekeek zichzelf uitvoerig in het spiegeltje.

‘Dat geloof ik niet, want ze wonen aan de andere kant van de stad,’ wist Luuk.

‘Ja, bij ons in de straat, maar het kan zijn dat ze hier familie of kennissen hebben wonen,’ opperde Dirkie met een sip gezicht. Hij vond het jammer dat ze de tweeling al zo snel kwijt waren. Detective spelen en iemand schaduwen of achtervolgen vond hij altijd spannend om te doen. Ze speurden het hele pleintje af maar zagen de tweeling nergens meer lopen.

‘Laten we maar weer gaan, jongens,’ bromde Katarina teleurgesteld, ‘die zijn hier bij iemand op bezoek.’ Amper was ze uitgesproken toen de tweeling onverwachts vanuit het niets opdook. Debbie en Giselle renden gillend van angst vlak langs de vrienden weg. Het leek alsof ze behoorlijk van iets geschrokken waren. Stomverbaasd keken de vrienden de tweeling na en ze vroegen zich af waar die twee opeens vandaan kwamen. Grondig inspecteerden ze het hele pleintje en Dirkie ontdekte een stenen trap die naar beneden liep. Onder aan die trap stond een witte, ijzeren poort open met daarachter een deur. Die deur stond een stukje open en Katarina scheen er met haar zaklamp op.

‘Natuurlijk, onder dit plantsoen liggen kazematten. Dat zijn ondergrondse gangen die zijn aangelegd als verdedigingswerk. Ze werden ook écoutes genoemd en gebruikt om te luisteren of de vijand bezig was ook een ondergrondse gang te graven. In oorlogstijd werden deze gangen als schuilkelders gebruikt. Tegenwoordig is hier een museumruimte ingericht die je in de zomermaanden kan bezoeken.’ Ze kreeg een twinkeling in haar ogen en stelde voor: ‘Zullen we daar binnen een kijkje gaan nemen, jongens?’

‘Ja duh!’ antwoordde Dirkie, ‘Stomme vraag, Kat. Natuurlijk.’ Luuk knikte instemmend maar Claire reageerde vastberaden: ‘Ammenooitniet! Mij krijg je voor geen goud daar naar binnen. We weten niet waar die tweeling zo van geschrokken is en we mogen daar niet zomaar naar binnen.’ Dirkie en Luuk beseften dat Claire weer eens behoorlijk dwars kon gaan liggen. Luuk wilde iets zeggen maar Claire onderbrak hem: ‘En ik ga hier niet op de uitkijk staan,’ besliste ze al bij voorbaat, want ze wist dat de anderen dit gingen voorstellen.

‘En niets te Claire!’ sprak ze rechtstreeks tot haar pleegbroertje, ‘Want daar trap ik niet in!’ Katarina keek de jongens aan, knipoogde en fluisterde iets in Claires oor. Claire draaide als een blad aan een boom om en gaf aan dat eventjes mee naar binnen gaan tot de mogelijkheden behoorde. Ze eiste wel: ‘Maar als het eng wordt, ben ik zo weer buiten!’

‘Jongens, stil effe!’ fluisterde Luuk, want een fietser passeerde hen. Toen deze uit het zicht verdwenen was, daalden ze de stenen trap voorzichtig af. Katarina liep met haar zaklamp voorop. Daarna volgde Claire en daar vlak achter Luuk. Nadat Dirkie het hek achter zich had dichtgemaakt, liep hij als laatste naar beneden. Ook hij had een zaklamp bij zich. Halverwege piepte Claire ongerust: ‘Het zal toch geen spook of geest zijn geweest waar Debbie en Giselle zo van geschrokken zijn?’

‘Spoken of geesten bestaan niet, Claire,’ verzekerde Katarina haar geruststellend, ‘dat is toch algemeen bekend.’ Claire dacht hierover na en reageerde: ‘Maar ik heb eens een programma op tv gezien dat over spoken in oude Engelse huizen ging.’ Dirkie begon te lachen en zei stoer: ‘Onzin. En als we er toch een tegenkomen, dan jaag ik die voor je weg.’

‘Hoe dan? Met je domme gezicht,’ reageerde Claire snibbig. Hier had Dirkie niet van terug.

Ondertussen was Katarina beneden aangekomen en langzaam duwde ze de ijzeren deur verder open. Deze piepte een beetje en toen die ver genoeg open was, scheen ze met haar zaklamp naar binnen. Ze zag het begin van een ondergrondse tentoonstellingsruimte in een kazemat en liep naar binnen. Claire aarzelde, want ze zag de angstige gezichten van Debbie en Giselle nog voor zich. Luuk duwde haar zachtjes verder en als laatste betrad Dirkie deze ondergrondse ruimte. De sfeer was er benauwend en beangstigend. Het was er pikkedonker en doodstil. Ze konden hun eigen hartslag horen. Langzaam schuifelden ze in het licht dat de twee zaklampen verspreidden door een ruimte met aan de wand allerlei krantenknipsels.

‘Een expositie over de Koude Oorlog,’ merkte Katarina op gedempte toon op. Dirkie tikte Luuk op zijn schouder en liet hem een rotje zien en fluisterde: ‘Afsteken nu?’

Luuk knikte en Dirkie zocht in zijn zakken naar een aansteker. In zijn broekzakken zaten altijd veel spullen waarmee hij een grap of flauw geintje kon uithalen. Ondertussen arriveerden ze in een tweede kazemat die vol met vitrines stond. Ze snuffelden hier

even rond en daarna kwamen ze bij een trapje dat naar een lagere gelegen kazemat leidde. Deze smalle, stenen gang had een booggewelf en was ongeveer 1.90 meter hoog. Aan de zijkanten zaten op sommige plaatsen kleine nisjes die ook een booggewelf hadden.

Kazemat

‘Hoe kan dat nou?’ reageerde Katarina opeens verbaasd, ‘Overall is het donker en hier branden allemaal lampen.’

Pats... klonk onverwachts een knal en de meiden sprongen van schrik ongeveer twintig centimeter de lucht in. De jongens vielen voorover en kwamen niet meer bij van het lachen toen ze de onthutste gezichten van de meiden zagen.

‘Heb jij nog vuurwerk?’ vroeg Claire boos toen ze van de schrik bekomen was, ‘Dat mag je helemaal niet meer hebben!’

Dirkie lag nog op de grond te kronkelen van het lachen en daarom antwoordde Luuk: ‘Wees blij dat Dirkie nog wat rotjes over heeft, want daarmee kan hij wel spoken voor je wegjagen.’

‘En Katarina zei net dat het algemeen bekend is dat spoken helemaal niet bestaan?’ Hier had Luuk geen antwoord op en terwijl Dirkie opkrabbelde, stelde Katarina voor om de verlichte gang door te lopen. Dit deden ze maar halverwege sprongen onverwachts de brandende lampen uit en klonken er angstaanjagende geluiden aan het einde van de gang.

Geschrokken schenen Dirkie en Katarina tegelijkertijd met hun zaklamp naar het einde van de gang. Daar verscheen een geestachtige verschijning. Een jonge vrouw, gekleed in een witte japon met een angstaanjagend bleek gezicht keek hen enkele seconden boos aan. Voor Claire werd het te veel. Ze trilde over haar hele lichaam en begon hard te gillen. Zo hard dat een in de buurt liggende waterleiding scheurtjes begon te vertonen. De anderen staarden ook geschokt naar de vrouw, die na enkele seconden even onverwachts als ze verschenen was, verdween.

‘Claire, stop alsjeblieft met gillen,’ zei Katarina tegen haar vriendin. Claire stopte met gillen en keek Katarina met angstige, grote ogen aan. Ze stotterde: ‘Ma... ma... maar je... je... zei dat spo... spo... spoken niet be... bestaan!’

‘Die bestaan ook niet, Claire,’ kwam Luuk ertussen, ‘en wat dat zojuist was, begrijp ik ook niet.’

‘Ik steek nog wat rotjes af,’ stelde Dirkie voor, ‘dat zal die geest leren.’ Voordat iemand hem kon tegenhouden, stak hij een matje rotjes aan en wierp dat naar het einde van de gang. Pats, pats,

pats, pats, pats, pats, klonk het vele malen maar vanwege de rookontwikkeling die in de smalle gang ontstond, werden ze gedwongen terug naar de tentoonstellingsruimte te lopen. Daar aangekomen bespraken Dirkie, Katarina en Luuk deze verschijning. Het belangrijkste wat ze zich afvroegen was of ze werkelijk een spook of geest gezien hadden. Of was er een andere verklaring voor wat ze zagen? Claire gaf aan dat ze zo snel mogelijk deze enge, ondergrondse ruimte wilde verlaten. Ze nam Dirkie zijn aansteker af zodat ze licht had om naar buiten te gaan. Met versnelde pas liep ze door de tentoonstellingsruimte naar de uitgang. Bij de trap bleef ze als versteend stilstaan. Nu gilde ze eens een keer niet en dat kwam omdat ze haar stem spontaan van schrik kwijtraakte. Doodstil, alsof ze in een standbeeld veranderd was, bleef ze staan toen een bloeddorstige vampier geheel in het zwart gekleed langs haar liep. Met zijn levenloze, witte gelaatsuitdrukking en mondhoeken vol bloed, keek hij Claire met felle rode ogen aan. Met zijn wijsvinger waar een lange, zwarte nagel opzat, maakte hij het gebaar van: kom jij eens hier. Maar Claire kon zich van de schrik niet meer bewegen. De vampier liet zijn scherpe hoektanden zien en liep de tentoonstellingsruimte in. Claire wilde haar vrienden waarschuwen maar haar stem weigerde. Die stonden op dat moment te overleggen en besloten terug te gaan naar de plek waar ze die geestverschijning zagen. De rook was langzaam aan het wegtrekken en mogelijk vonden ze daar sporen. Ze hoopten dan te ontdekken wat er precies aan de hand was. Claire zou ondertussen wel buiten zijn en op hen wachten. Nu liep Luuk voorop en ze bereikten zonder problemen het einde van de Kazemat.

‘Hier was het, jongens,’ fluisterde Katarina, ‘hier stond die vrouw met een witte japon aan.’

Dirkie scheen op de grond maar kon geen voetstappen ontdekken. Ook andere sporen ontbraken.

‘Vreemd,’ mompelde hij en trok een ernstig gezicht, ‘als hier iemand gestaan had, dan zouden er voetstappen zijn achtergebleven in deze zachte grond.’

‘Dus toch een geest,’ stelde Luuk vast, ‘want die laten geen voetstappen achter!’

‘Misschien was het een heks die hier al 300 jaar ronddoolt,’ dacht Dirkie, ‘die laten geen voetstappen achter als ze door de lucht vliegen.’ Katarina werd een beetje wit om haar neus en zei: ‘Heksen bestaan niet. In ieder geval geen die door de lucht op een bezemsteel vliegen. Die films van Harry Potter zijn allemaal onzin.’

Een plotseling rumoer deed hen voor de tweede keer opschrikken en de lampen in de gang sprongen weer aan. Vanuit een zijgang kwam iets aangelopen dat op een wolf leek. Iets of iemand met de kop van een wolf en twee klauwen liep met een bloeddorstige blik op hen af. Nu slaakte Katarina een gil die tot buiten op straat te horen was en ze rende met de twee jongens achter zich aan terug naar het begin van de gang. Maar daar kwam de vampier net de gang ingelopen en die liep ook recht op hen af. Dirkie zag de vampier en brulde: ‘Een vampier! We hebben een ijzeren kruis en knoflook nodig, want daar kunnen we die vampier mee wegjagen.’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Katarina paniekerig, ‘en met een zilveren kogel kunnen we die weerwolf doden. Maar heb jij dat toevallig allemaal bij je?’

‘Jongens, geen paniek,’ stelde Luuk zijn vrienden gerust, ‘ik zal jullie beschermen.’ Toen de weerwolf en de vampier de drie tieners bijna genaderd waren, dook er plots iemand vanuit het niets op en snauwde: ‘Wat moet dat hier, stelletje snotneuzen? Wie zijn jullie?’ Een jongeman van twintig jaar met een baseballpetje op beende boos op de vrienden af. De vampier en de weerwolf reageerden ook geïrriteerd, want ze zagen de bui alweer hangen dat de filmopnames weer overgedaan moesten worden. Luuk schraapte zijn keel, keek de jongen met het baseballpetje aan en vroeg: ‘Wat wij hier doen? Ik kan ook vragen wat jullie hier aan het doen zijn?’ Er kwamen nog drie jongens aangelopen. Een droeg een professionele filmcamera, een tweede had geluidsapparatuur met een microfoon om zich heen hangen

en een derde droeg twee lampen in zijn handen. De jongen met het petje antwoordde: 'Wij zijn van Fear-Movies en bezig met het filmen van een trailer voor een nieuwe griezelfilm.'

'Filmopnames,' lachte Dirkie, want ondanks dat hij ook geschrokken was, zag hij de humor er wel van in. Katarina haalde eens diep adem en begon, nu ze begreep wat er aan de hand was, ook te lachen. Even later stonden ze allemaal te schateren van het lachen om het feit dat de vrienden zo geschrokken waren.

'En die geestverschijning was ook net echt,' vond Luuk, 'hoe deden jullie dat eigenlijk?'

'Geestverschijning?' antwoordde de cameraman verbaasd, 'Daar weten wij niets van. In onze film komen alleen een vampier en een weerwolf voor.' Dirkie wilde hierop reageren maar Katarina porde hem in zijn rug en vroeg: 'Hebben jullie nog een tweede meisje gezien? We waren net met ons vieren.'

'Een knappe, blonde meid met lange haren?' reageerde de geluidsman, 'Die stond net bij de uitgang. Ze kon van schrik geen woord meer uitbrengen, geloof ik.'

'Arme Claire. Laten we maar naar haar toe gaan,' stelde Luuk voor. Ze liepen gezamenlijk naar de uitgang en daar stond Claire nog steeds standbeeld te spelen. Katarina sprak met haar en legde uit wat er aan de hand was. Langzaam kwam Claire weer bij. Toen ze begreep dat er filmopnames werden gemaakt, kon ze er ook mee lachen. Stoer zei ze: 'Ik weet heus wel dat vampiers en geesten niet echt bestaan hoor.' Toen zag ze de weerwolf staan en schrok opnieuw.

'Maar luister, jongens,' zei de jongen met het petje, 'wij moeten nu wel verder gaan met filmen, want deze opnames moeten vanavond af zijn.' De rest van de filmploeg knikte en de vrienden besloten afscheid te nemen. Per slot van rekening mochten zijzelf hier helemaal niet binnen zijn.

'Nog een vraagje,' vroeg de cameraman, 'hebben jullie toevallig mijn twee nichtjes hierbinnen of buiten gezien? Een eeneïgige tweeling van jullie leeftijd. Ze mochten vanavond hier komen kijken en ik had speciaal de toegangsdeur voor hen opengelaten

en...?’ De vrienden snapten over wie het ging en begonnen te lachen. Claire vertelde tussen twee lachbuien door wat er met Debbie en Giselle gebeurd was. De cameraman schudde zijn hoofd en reageerde: ‘Echt iets voor die twee. Wat een angsthazen. Nou, die zullen inmiddels wel thuis zijn.’

‘Dat denken wij ook,’ grijnsde Luuk vrolijk, ‘nou, succes verder met filmen en tot ziens. Doe!’

‘Doe!’ riepen ook Claire, Dirkie en Katarina in koor. Ze lieten de filmploeg in de ondergrondse ruimte achter en klommen via de stenen trap naar buiten.

‘Yes!’ gilde Katarina, ‘Gelukkig toch nog een spannende avond gehad. Niet waar, jongens?’

‘Zeker, Kat,’ antwoordde Dirkie, ‘maar dat overkomt ons gelukkig altijd. En vanavond moeten we eigenlijk mijn lieve pleegzus hiervoor bedanken.’ Claire lachte als een boer, eigenlijk boerin, die kiespijn had en ze vond dat dit wel een beetje klopte. Want als zij vanavond niet voor het Waldeckpark had gekozen, dan waren ze niet in het schuilkeldermuseum terecht gekomen.’

Onderweg naar huis vroeg Luuk aan Katarina hoe ze Claire toch zover had gekregen om uiteindelijk toch mee naar binnen te gaan?

‘Ik heb haar beloofd om zaterdag mee de stad in te gaan om nieuwe kleding te kopen.’

‘Dat wordt dan een lange dag voor je, Kat,’ vond Luuk en Dirkie wreef peinzend over zijn neus. Vervolgens maakte hij een opmerking die hen de komende dagen bezig zou houden: ‘Jongens, als die filmploeg niet verantwoordelijk was voor die vrouw in een witte japon, hebben we dan toch met een geestverschijning te maken gehad?’